

Μία «διαχρονική παρεξήγηση;» (Μιχαήλ - Νικήτας Μακαρούνας, πτυχιούχος Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ)

/ [Πεμπτουσία](#)

Απ’ την εμφάνισή της η χριστιανική πίστη πολεμήθηκε και συκοφαντήθηκε σε μέγιστο βαθμό. Δύο χιλιάδες χρόνια Χριστιανισμού και οι διαφόρων ειδών συκοφάντες δεν έχουν εκλείψει. Χρησιμοποιούμε τον σκληρό όρο “συκοφάντες” για να χαρακτηρίσουμε όλους εκείνους που με τα ίδια επαναλαμβανόμενα «επιχειρήματα» και τις κατ’ αυτούς αποστομωτικές ερωτήσεις και απαντήσεις τους, προσπαθούν από αρχαιοτάτων χρόνων να αποδείξουν τον δήθεν σκοταδισμό που έφερε στην ανθρωπότητα ο Χριστιανισμός.

Στη μακράιωνη λοιπόν διαδρομή της εκκλησιαστικής ιστορίας και θεολογίας υπήρξαν και υπάρχουν πολλές αναπόφευκτες συγχύσεις, εκούσιες ή ακούσιες παρανοήσεις επ' αυτού του θέματος και σε κάποιο βαθμό υβριστικές παρερμηνείες.

Στη γιγάντωση αυτών των παραμέτρων, με τις όποιες παρανοήσεις, παρερμηνείες και συγχύσεις, πρωταγωνιστικό ρόλο διαδραματίζουν, όπως είναι φυσικό, οι εξωεκκλησιαστικοί παράγοντες και πρόσωπα, όπως αρχικά ήταν οι εκπρόσωποι της αρχαίας ελληνικής διανόησης (φιλόσοφοι) και σήμερα οι θιασώτες της αρχαιοελληνικής θρησκείας [1] και ακόμη οι αυτόπροσδιοριζόμενοι ως «άθεοι», όπου με την άγνοια και την συνθηματικοποίηση της δημοσιογραφικής γλώσσας, την ιδεολογική εμπάθεια καταφέρονται δια- χρονικά κατά του Χριστιανισμού.

Σκοπός τους δεν είναι η αγαθή πρόθεση για έναν εποικοδομητικό διάλογο προς άρση των όποιων παρεξηγήσεων αλλά δυστυχώς η συκοφάντηση και υπονόμηση της εκκλησιαστικής ιστορίας, εμπειρίας και θεολογίας. Σ' αυτή την περίπτωση ισχύει το αρχαίο ρητό «Ου με πείσεις καν με πείσεις!».

Πικρή όμως διαπίστωση είναι πως όλα αυτά, οι κριτικές αιχμές όσο και η άγνοια που κακοποιούν την ιστορία γενικά αλλά και την ελληνική ιστορία ειδικότερα, τροφοδοτείται από τη σύγχυση και τις περισσότερες φορές αδιαφορία, των ίδιων

των μελών του εκκλησιαστικού σώματος, που είτε ανέχεται αδιαμαρτύρητα είτε και αναπαράγει τα κοσμικά στερεότυπα περί της ιστορικής δράσης και ζωής της Εκκλησίας.

Πολλές λοιπόν αβάσιμες, ανιστόρητες και ανυπόστατες κατηγορίες έχει δεχθεί η Εκκλησία κατά καιρούς. Εμείς όμως ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί στις όποιες σχετικές κατηγορίες απαντάμε πως όποιος μελετά πιο ψύχραιμα τα της Εκκλησίας ορθόδοξα κείμενα και ιδιαιτέρως το Άγιον Ευαγγέλιον που είναι Φως, Ζωή και Ελπίδα, θα διαπιστώσει μια ρωμαλέα συνέχιση της Ενσάρκωσης του Χριστού με όρους εκκλησιολογικούς. Η Εκκλησία προσέλαβε την πολιτισμική σάρκα του κόσμου αφενός για να την χρησιμοποιήσει και να την αναδείξει σε ένα εκφραστικό όχημα, ικανό να μεταφράσει στη γλώσσα, στους συμβολικούς κώδικες και στη νοοτροπία της εποχής το διαχρονικό μήνυμα της εν Χριστώ σωτηρίας δηλαδή του αγιασμού σύνολης της κτίσης.

Παραπομπή:

1. Οι οποίοι μάλιστα θεωρούν μόνο τους εαυτούς τους ως γνήσιους απόγονους των αρχαίων Ελλήνων και του ελληνικού πνεύματος (sic) κατηγορώντας μάλιστα ως ανθέλληνες τους Ορθοδόξους Χριστιανούς.